

Sygn. akt V CSK 532/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko Bankowi [...] S.A. w K.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie dwóch pierwszych spośród wymienionych przesłanek.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (zob. postanowienie z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.). Zadaniem wnoszącego skargę kasacyjną jest nie tylko powołanie się na problem prawny bazujący na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej, ale również przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego na wadliwość rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.).

Natomiast uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.).

Wywód prawny przedstawiony przez skarżącego nie uwzględnia powyższych wymagań. Nie został on również powiązany w sposób należyty ze stanem

faktycznym sprawy. Sąd Apelacyjny ustalił, że „skoro podstawą i wypełnienia weksla, i późniejszej ugody była umowa factoringowa, zobowiązania wynikające i z opartego na wekslu nakazu zapłaty, i z ugody miały to samo źródło [...], dalsze czynności powoda nawiązujące do wynikającego z ugody obowiązku, oddziaływać też musiały na obowiązki płynące z nakazu zapłaty”. Na tle powyższego stwierdzenia należy zauważyć, że zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego (ujęte w pytaniu: „Czy oświadczenie dłużnika odnoszące się do uznania długu ze stosunku pozawekslowego wywołuje skutek w postaci uznania długu ze stosunku wekslowego?”) nie uwzględnia ustaleń, poczynionych przez Sąd rozpoznający sprawę.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[l.n]